

Publicerad 2012-12-10 19:29 av Junibarn

del tre.

eller del 100. jag hade så många ord då, back in 2008.

då livet gjorde tillräckligt ont för att man skulle känna något.

Rädslan för att falla tvingar oss att falla johanna johanna

ser dina ben

som jag aldrig sett de förut

de är pinnar johanna, hur kunde du någonsin tro att det var vackert?

En mänsklig fågelskrämma

Ett levande vrak

du tynade bort framför mina ögon johanna,

men hur fan skulle jag kunna hjälpa dig?

visste det inte

då

men jag skulle bli lika sjuk själv

ser på dina kindben johanna

eller

kan inte inte se dem

för de framträder så tydligt på gamla kort

ditt skelettansikte är en mardröm, vet du det?

Jag tog anstånd ifrån dig då

trodde att du skulle falla och visst orkade jag fånga dig,

men jag orkade inte se när du misslyckades

Om jag tar i dig nu Johanna, går du sönder då?

Eller har du repat dig börjat repa dig är du frisk Johanna?

Kommer jag att bli frisk någon gång, Johanna Johanna?

vad är det för helvetesväg vi valde att gå -

visste vi hur mycket styrka det skulle krävas för att gå tillbaka sedan?

Du sa

Man hänger på en klippkant

som frodo i sagan om ringen

då kan en cm vara skillnaden
mellan liv
och död

Nu är varje cm närmare tryggheten
just det är -
en ynka centimeter
ett ministeg på den jävla vägen
men det är också

ett steg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Junibarn med Poeter.se id #18963 innehar upphovsrätten